

ΗΜΕΡΙΔΑ

«Και οι Αστυνομικοί έχουν μάνες»

Παρέμβαση κας Λιάνας ΤΣΟΛΕΡΙΔΟΥ, μητέρας Αστυνομικού

Κυρίες και Κύριοι,

Επιτρέψτε μου να μην ακολουθήσω την κλασική συνήθεια των προσφωνήσεων. Χαίρομαι που είμαι μαζί σας και χαίρομαι διπλά που μου δώσατε αυτό το βήμα, για να εκφράσω, ως μάνα, τα συναισθήματά μου, τις απόψεις μου, τις ανησυχίες μου, τις σκέψεις μου και τους φόβους μου. Σας ευχαριστώ από καρδιάς γι' αυτήν την τιμή.

Είμαι μια μάνα όπως όλες οι μάνες του κόσμου. Γεννήθηκα στην επαρχία, εκεί μεγάλωσα κι εκεί μένω. Μαζί με τον σύντροφο της ζωής μου, αγωνιστήκαμε για να φτιάξουμε τη ζωή μας και την οικογένεια μας. Παλέψαμε, εργαστήκαμε, κουραστήκαμε αλλά και χαρήκαμε προσπαθώντας πάντα να δώσουμε στα παιδιά μας όσα περισσότερα εφόδια μπορούσαμε για να φτιάξουν κι αυτά τη δική τους ζωή και να υλοποιήσουν τα δικά τους όνειρα κι επιθυμίες.

Και το όνειρο του γιου μου ήταν να γίνει αστυνομικός. Ήταν εσωτερική του επιθυμία. Δεν έγινε αστυνομικός ούτε από ανάγκη, ούτε από πίεση, ούτε για κανέναν άλλο λόγο. Πίστευε πως μέσα από αυτό το επάγγελμα θα μπορούσε να προσφέρει πολλά περισσότερα στον άνθρωπο και στην κοινωνία.

Σαν μάνα, προσπάθησα, δεν ξέρω βέβαια πόσο τα κατάφερα, να του μάθω να έχει κρίση χωρίς να κατακρίνει. Να αξιώνει τις στιγμές και τις πράξεις του χωρίς να απαξιώνει. Να προτιμά τη δίκαιη φτώχεια παρά τα άδικα πλούτη.

Να μην υπερηφανεύεται για πράξεις που μπορεί να πράξουν και οι ασήμαντοι, αλλά για την αρετή, της οποίας δεν μετέχουν οι κακοί. Να πικραίνεται, να πονά, να ματώνει στο βωμό της αλήθειας και της προσφοράς χωρίς να κάνει πίσω.

Πολλά από τα επαγγέλματα θεωρούνται ως λειτουργήματα, γιατί υπηρετούν τον άνθρωπο. Κι εσείς υπηρετείται την πολιτεία, δηλαδή την κοινωνία, συνεπώς τους ανθρώπους. ΓΙΑΤΙ άραγε,

αναρωτήθηκα πολλές φορές, όποιος υπηρετεί με ευλάβεια τους Νόμους του Θεού θεωρείται καλός Χριστιανός ενώ όποιος υπηρετεί και εφαρμόζει τους Νόμους της Πολιτείας κακός αστυνομικός;

Καλοί και κακοί υπάρχουν σε όλα τα επαγγέλματα και σε όλα τα λειτουργήματα. Όταν δεν υπάρχει σωστή οικογενειακή, παιδαγωγική, πολιτική και κοινωνική παιδεία, όταν ο νέος γαλουχείται σ' ένα ανάλγητο, ανήθικο και διεφθαρμένο κοινωνικοπολιτικό σύστημα τότε είναι δεδομένη η αποσύνθεση της προσωπικότητας του χαρακτήρα και όλων των ανθρώπινων αξιών. Ένας απόστρατος Αξιωματικός της Αστυνομίας είπε πως όταν το πολιτικό και πολιτειακό σύστημα είναι διεφθαρμένο είναι νομοτελειακό το αποτέλεσμα: Οι πολίτες θα γίνουν κλεπτομανείς και άδικοι.

Το άδικο δεν περιορίζεται περιγράφοντας το αίσθημα του αδικημένου, ούτε και με τη βία θα περιοριστεί η αδικία. Μέτρα και μέθοδοι χρειάζονται για να περιοριστεί η αδικία. Τότε θα μειωθεί και η χρησιμοποίηση της καταστολής για να αποτραπούν οι βίαιες ή ακραίες πράξεις των ανθρώπων για την επικράτηση του δικαίου. Με την βία δεν επιβάλλεται κανένα δίκαιο. Όταν η βία συναντά τη βία τότε η κοινωνία αναγκάζεται να υπακούσει στην επικρατέστερη βία. Κι αυτό είναι φασισμός, δεν είναι δημοκρατία. Όταν μια κοινωνία δεν αναπτύσσεται ισορροπημένα κι όταν δεν αποβάλλονται έγκαιρα αρρωστημένα φαινόμενα που διαβρώνουν κι τραυματίζουν την κοινωνία τότε κανένας λειτουργός και κανένας αστυνομικός, όσο άριστος κι αν είναι δεν μπορεί να ανατρέψει την κατάσταση.

Είναι αποδεδειγμένο, πως ο πόνος της σκλαβιάς γέννησε την ελευθερία. Ο πόνος του πολέμου την ειρήνη. Ο πόνος της σταύρωσης την Χριστιανοσύνη. Η οδύνη του τοκετού της μάνας γέννησε την πιο άδολη αγάπη. Αυτή η αγάπη, που αν δοθεί απλόχερα, αλλά διακριτικά, μαζί με τις αξίες της ζωής που μια μάνα τις ξέρει καλύτερα από τον καθένα, γιατί αυτή είναι που γεννά τη ζωή, αν ενωθούν μαζί με τη δίκαια και ισόνομη πολιτεία, μπορούν να αντιπαλέψουν τον κέρβερο που κρατά φυλακισμένες τις ψυχές νέων παιδιών. Αυτή η φυλακή, αυτή η πίεση, η εσωτερική και εξωτερική καταπίεση, δημιουργεί την εκρηκτική ύλη που όταν εξέρχεται γίνεται ανεξέλεγκτη βία με θύματα τους πολίτες, την κοινωνία, τους θεσμούς και την ίδια την δημοκρατία.

Όταν είδα και άκουσα να βρίζουν και να λοιδορούν κάποια από αυτά τα νέα παιδιά, τους αστυνομικούς που έκαναν τη δουλειά τους, ένιωσα πως έβριζαν και λοιδορούσαν και το δικό μου παιδί.

Εκείνη την ώρα ένιωσα σαν την μάνα του Χριστού που έβλεπε και άκουγε τις οργισμένες κραυγές «άρων – άρον σταύρωσον ...»

Εκείνη την ώρα είπα δεν θα κλάψω, δεν θα μείνω άπραγη. Είπα θα φωνάξω πως και οι Εσταυρωμένοι έχουν μάνες! Ποιοι είναι αυτοί που μου ζητούν να χαμηλώσω το κεφάλι, να σιωπήσω! Υπάρχουν μάνες που ξέρουν πως τα παιδιά τους τραβάνε για την άδικη σταύρωση, όπως υπάρχουν και μάνες που ξέρουν πως τα παιδιά τους είναι στη θέση του Βαραββά και επιδιώκουν την εξιλέωση μέσα από τον στημένο όχλο. Κι όταν οι άνθρωποι γίνονται όχλος γίνονται στιγμιαία άνους, άρα εργαλεία άλλων.

Είναι χρέος όλων μας να μην δούμε όχι μόνο τα δικά μας παιδιά, αλλά κανένα παιδί, μακριά από την ΙΘΑΚΗ που σχεδίασε και να περνά την πύλη της άλλης «ΙΘΑΚΗΣ» των ναρκωτικών, της βίας, του εγκλήματος, της αλαζονείας, φτάνοντας σε άνομες και εγκληματικές πράξεις και δράσεις.

ΑΓΩΝΙΩ ΚΑΙ ΦΟΒΑΜΑΙ ΣΑΝ ΜΑΝΑ γιατί έμαθα πλέον πολύ καλά πως στις πικρές θάλασσες τα νερά υποφέρουν.

Αυτή η αγωνία κι αυτός ο φόβος με κάνουν να προσεύχομαι, να μονολογώ και να αναρωτιέμαι: «Πού να σε κρύψω γιόκα μου, να μην σε φτάνουν οι κακοί;» όπως λέει και ο ποιητής Κώστας Βάρναλης.

Ευχαριστώ για την υπομονή σας.